

latel snaží dolíčiti, že i v tomto případě jde o exekuci »na jmění dlužníkovu«, přehlížeje, že na jmění se tu exekuce nevede a že exekuční řád sám zařadil přenechání nebo vyklizení nemovitostí do třetího oddílu nadepsaného »exekuce k vynucení jednání neb opomenutí«. Pokud dovolání poukazuje na opačné názory komentářů Dr. Lehmannů str. 219 a Steinbacha-Ehrenzweiga str. 482, přehlédlo, že tam jest řeč o nároku na plnění individuálně určité věci, neb určitého množství zastupitelných věcí, zejména i o nároku na náhradní plnění podle § 430 obč. zák., že však i tam jest zastáván názor, že k odporu podle § 8 odp. ř. nestačí exekuční titul, zavazující dlužníka jen k určitému jednání. Pokud žalobce udržuje ještě v dovolání eventuelní žalobní návrh na náhradu škody podle § 14 odp. ř., přehlíží, že tento náhradní nárok předpokládá jsoucnost odpůřícího oprávnění podle § 8 odp. ř. a mimo to přehlíží, že se tento předpis vztahuje jen na případ, že odpůrce, který nabyt věci odporovatelným jednáním, zatížil tuto věc způsobem, kterému nelze odporovati. O takový případ zde však vůbec nejde. Za tohoto stavu věci právem odepřely nižší soudy žalobci oprávnění k odporu pro nedostatek předpokladů § 8 odp. ř. a netřeba již ani zkoumati, zdali prosba žalobní, která se domáhá v podstatě toho, by právní nástupci původního dlužníka splnili to, k čemu tento byl odsouzen, odpovídá předpisu § 13 odp. ř.

Čís. 8726.

Lhůta k námítkám proti výpovědi z nájmu jest lhůtou práva hmotného a neplatí o ní předpisy § 126 c. ř. s., § 89 zák. o organisaci soudů, aniž § 903 obč. zák.

(Rozh. ze dne 21. února 1929, R I 1030/28.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídáných, by mimosoudní výpověď byla prohlášena za zrušenou. D ů v o d y : Vypovídáná strana vznesla podáním, došlým na soud dne 9. srpna 1928 námítky proti mimosoudní výpovědi žalující strany s datem poštovního razítka ze dne 4. srpna 1928 a žádajíc, by ustanoven byl rok o námítkách, navrhla, by byla prohlášena výpověď za zrušenou a vypovídající žalobkyně odsouzena k náhradě útrat. Žalující strana navrhla zamítnutí námitek pro opožděnost, ježto výpověď byla dána dne 28. července 1928, takže došly-li námítky k soudu dne 9. srpna 1928, není možno, by šly poštou v místě po pět dnů. Sdělením poštovního úřadu v S. ze dne 25. září 1928 soud zjišťuje, že námítky byly dány do listovní schránky poštovního úřadu dne 4. srpna a dne 9. srpna zapsány jako doporučená zásilka do knihy přijímací. Vzhledem k ustanovení § 42 druhý odstavec nařízení ministerstva obchodu ze dne 22. září 1916 čis. 317 ř. zák. bylo proto soudu uznati námítky za podané na poště teprve dnem zápisu do přijímací knihy, dnem 9. srpna 1928, a tudíž za opožděné vzhledem k tomu, že od nesporného data výpovědi

dne 28. července 1928 uplynula doba delší zákonné lhůty osmidenní ve smyslu § 562 c. ř. s. Vzhledem k tomu bylo soudu námitky zamítnouti jako opožděné. Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu v ten rozum, že se návrh na zamítnutí námitek proti mimosoudní výpovědi pro opožděnost zamítá. **Důvody:** Podle § 562 c. ř. s. jest námitky proti výpovědi podati do osmi dnů, když výpovědní lhůta jest aspoň čtrnáctidenní. Podle § 89 org. zák. nepočítají se dni na poště do lhůty výpovědní, takže stačí, když návrh jest podán aspoň poslední den lhůty poštovnímu úřadu. Jak nejvyšší soud ve Vídni v plenissimárním rozhodnutí ze dne 27. června 1899 Pres 306/99 (kniha judikátů čís. 143) vyložil, stačí, když jest spis podán posledního dne na poštu třeba po uplynutí poštovních hodin, ale přece tak, že může býti ještě opatřen razítkem z téhož dne. Na tom se nic nezměnilo ustanovením § 42 druhý odstavec min. nař. ze dne 22. září 1916 čís. 317 ř. zák., podle něhož se dopisy doporučené vhozené do schránky považují za podané teprv dnem, kdy byly zapsány do přijímací knihy a podatele stihá nebezpečí podle § 217 čís. 2 téhož nařízení, kdyby nebyly do poštovních knih zapsány, neboť tento předpis týče se jen poměru mezi podatelem a poštou, nechce však upravovati dobu podání i pro obory jiné, na příklad pro obor procesního práva. To nejlépe patrné z toho, že dopisy nedoporučené by se považovaly za podané datem poštovního razítka a lhůta by po případě byla zachována, kdežto dopisy doporučené, při nichž podatel dbal zvláštní opatrnosti, by se považovaly za podané až tím dnem, kdy byly zapsány, tedy z nahodilých příčin, třeba daleko později. Z těchto úvah vyplývá, že námitky proti mimosoudní výpovědi byly podány včas, neboť výpověď byla vypovídaným podle souhlasného udání obou stran doručena 28. července 1928, námitky byly podány na poštu již dne 4. srpna 1928, tedy včas, ježto nezáleží na tom, že byly pro opomenutí poštovního úřadu zapsány až dne 9. srpna 1928. Že námitky skutečně byly podány dne 4. srpna na poštu, správně soudce první zjišťuje zprávou poštovního úřadu v S., která je také ve shodě s datem razítka na obálce, v níž námitky byly zaslány.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s tou opravou, že se námitky odmítají.

Exkurs

Důvody:

Mimosoudní výpověď pachtovní smlouvy byla doručena vypovídané straně 28. července 1928, její námitky proti ní byly podány podle zjištění nižších soudů na poštu 4. srpna 1928 a došly k soudu 9. srpna 1928, tedy po osmidenní lhůtě, předepsané v § 566 c. ř. s. Nižší soudy považují za zjištěno, že doporučený dopis je obsahující byl na poště zapsán do přijímací knihy 9. srpna 1928. První soud je zamítl — správně odmítl — jako opožděné, rekursní soud však je přijal, máje za to, že doba poštovní dopravy se nevčítá do oné lhůty a že následkem toho byly podány v čas. Dovolací recurs do tohoto usnesení jest odůvodněný. Nejvyšší soud vyložil ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 8074, že

ustanovení § 126 c. ř. s. o počítání lhůt a § 89 zák. org. o nezapočítávání doby poštovní dopravy do lhůt neplatí při lhůtách hmotného práva. Tyto zásady opakoval v rozhodnutí R II 408/28 a neshledává příčiny by se od nich uchýlil. Strany se odkazují na důvody zmíněného uveřejněného rozhodnutí. K odůvodnění správnosti názorů v něm uvedených lze poukázat ještě na toto: Výpověď jest jednostranným soudním nebo mimosoudním projevem vůle. Přijme-li jej vypovídaný, je v tom smluvní zrušení nájemního poměru. Výpověď není procesním úkonem, tudíž ani žalobou. Spor počíná teprve námitkami (Ehrenzweig Privatrecht II. díl z r. 1928 str. 466). Není-li až do podání námitek sporu, nemůže býti řeči o prohlášeních, návrzích, podáních a úkonech týkajících se soudního řízení ve smyslu § 89 zák. org. a o zákonných nebo soudcovských lhůtách ve smyslu § 126 c. ř. s. To je tím zřejmější při mimosoudních výpovědích, kde soud neustanovuje lhůtu k podání námitek a až do jich podání o výpovědi úředně neví. Lhůty k podání námitek nejsou tudíž lhůtami procesního, nýbrž lhůtami hmotného práva, kterými jest omezena možnost čeliti výpovědi, by nenabyla účinnosti. Nemá na ně vlivu doba poštovní dopravy. Námitky musí býti u soudu do konce lhůty, jinak vypovídaný ztrácí právo brániti se proti výpovědi. První soud tudíž rozhodl správně, odmítnuv námitky jako opožděné. Rozhodnutí rekursního soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Proto bylo dovolacímu rekursu, třebaš z jiných důvodů, než které jsou v něm uvedeny, vyhověno.

Čís. 8727.

Nejde-li o výživu nutnou, nýbrž o slušnou výživu ve smyslu § 91 obč. zák. a není-li tvrzeno, že majetek manželův jest uložen způsobem přičítám se zásadám řádného hospodaření, jest při výměře výživného položití za základ důchod, který manžel skutečně pobírá ze své výdělečné činnosti a ze svého majetku za jeho nynějšího uložení a nelze uvažovati o tom, že by manžel mohl svůj kapitál uložit jinak výhodněji.

Slušnou výživou jest rozuměti výživné umožňující manželce životní míru, kterou se řídili oba manželé za manželského společenství a ve které bude moci manžel pokračovati také po zrušení manželského společenství při vyplácení výživného manželce.

[Zkratka]

(Rozh. ze dne 21. února 1929, R I 83/29.)

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože povolil soud prvního stupně manželce prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného 1.400 Kč měsíčně. Rekursní soud snížil výživné na měsíčních 1.000 Kč. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Planá jest námitka, že rekursní soud jest v rozporu se spisy, an ocenil majetek žalovaného, nedoplniv šetření prvního soudu, jen asi